

Minden, ami ember

Emlékszünk még a napra
mikor először sétáltunk az IZU-ba?
Tele reménnyel, izgalommal –
„Vajon mit rejthet ez a híres kar?”

Sokan vagyunk, sokféleképp egyformák.
Csoda közösség a miénk, nem is lehet vitás.
De ha azt gondolád ez csupa játék, kacaj,
a kognitív pszichológia orra ejt hamar.

Oh, ti naiv, zsenge gólyák!
Nem láttátok még a NEPTUN poklát.
Nem éltétek meg azt a tüzes ideget,
melyet a Quaesturaban állás szül meg.

Hát nézz ránk, az öregekre – mennyi sebhely?!
Okosodó fejünket a statisztika karcolta fel.
Ha tudnád, hogy a kávé micsoda lelki fröccs,
életet fúj beléd, két vérengzős szigo közt.

Könyörögsz majd; egyszerű válaszáért e-mailen,
helybővítésért, vagy melegvízért a negyediken.
Még is van értelme folytatni, tanulni tovább,
ezzel csökkented a kognitív diszsonanciát.

Hé baka! Tudod ki áll előtted a katedrán?
Ezek zsenik, a kisujjukban van a tudomány.
Katyvaszos elmédben ők tájképet festenek,
csiszolatlan gyémántból faragnak ékkövet.

Barátságok köttetnek, a közösség oly igazi.
De szép is a t-próbákat együtt megoldani.
Vizsgák után legurul a vállat nyomó teher,
ez nem változik, mindegy hányadik szemeszter.

Büszkén kiáltjuk: „Hallgatók vagyunk!”
tisztos szakmával, miután kiengedtek a kapuk.
Sikerek palotája, s néha kaotikus tenger,
Ez a PPK – Minden, ami ember.